

„Tak čau.“

„Čau.“

Mikuláš přeběhl parkoviště. Déšť byl hustý, nepolevoval, smáčel mu tvář a vsakoval se mu do oblečení, jako by bylo z houby. Cítil ledový chlad, který se mu zahryzával těla. Aktivoval automatické odemykání, otevřel dveře a vklouzнул do vozu. Zavřel za sebou a klíček vstrčil do zapalování. Vydavné dešťové kapky ho izolovaly od všech ostatních zvuků z okolí. Vylovil ze sportovní tašky ručník a trochu si vysušil krátké vlasy.

Oblohu rozčísil další blesk, který ozářil parkoviště a prostor uvnitř auta, přičemž Mikuláš zrovna pohnul se zpětným zrcátkem a pohlédl do něj. Chvilkový vjem v něm vyvolal útržek vzpomínky. Na dívku, která přestala žít a jejíž tělo pohltila zem.

Mikuláš se zachvěl. Hustá clona vody ho obehnala hradbou, která tlumila zvuky a zastírala výhled do okolního světa, jako by seděl v nějaké podivné bublině. Slyšel jen rytmické, hypnotizující bubnování vody do kapoty.

Myslel si, že na to dokáže zapomenout, ale vzpomínky ho vždy dohnaly jako povodeň, a to mívalo za následek bezpočet bezešných nocí. Jako starý film slepený do nekonečné smyčky.

Trvalo mu několik dlouhých minut, než se uklidnil natolik, aby mohl nastartovat auto a vyjet z parkoviště.

4.

/čtvrtek 15. 6. 2017; 05:09/

Samuel Nečas se rozbíhal do vln, které se mocně zvedaly a bránily mu dostat se na širé moře. Dotíraly na písčnou pláž plnou mrtvých ptáků a ryb. Zazněl úder, rachot hromu jako rána obrovským bičem. Nebe rozervalo modrobílá jizva.

„SAME!“

Hlas odnikud nebo odevšad prorážel vzduch. Moře bylo studené. Silná bouře vyplavila na břeh naplavené dřevo. Samuel usilovně plaval, ale vlnobití jím cloumalo na všechny strany a znesnadňovalo mu postupovat vpřed. Opět se nad ním zaklikatila modravě bílá trhlina a sirnatý výbuch otrásl zemí.

„SAME, VRAŤ SE! SAME!“

Samuel nedbal na otcův křik. Musel patřit tátovi. Komu jinému? Byl přesvědčený, že tam někde je.

Musí ji najít. Musí.

Do úst se mu dostala slaná voda. Šaty měl promočené, ztěžovaly mu snahu udržet se nad hladinou.

Hlavou se mu promítal mámin obličej. Vypadala jinak, než jak si ji pamatoval, ale ani se nad tím nepozastavil.

„Mami!“

Ocitl se pod hladinou, temné hlubiny se kolem něj stahovaly jako vesmír...

Samuel otevřel oči, zíral do bílé zdi. Vyplouval ze snu do tiché skutečnosti – probudil se ve stejném okamžiku jako vždycky, když hrozilo, že už se skutečně nebude moct nadechnout. Srdce mu bušilo, na těle ucítil pot. Když se uklidnil, únava ho svými dlouhými drápy znovu vtahovala do snění.

Výkřik. Náraz. Tělo visící přes svodidla. Ty umlčené skelné oči. Krev kapající na zem.

Jáma.

Tělo dopadlo s žuchnutím na dno. Ztrácelo se ve tmě. Jako by tam ležel člověk z umělé hmoty, jen plastová figurína. Pláč. A prázdné, němé výrazy.